

Adulterul - și alte jumătăți de revoluție

CrimethInc

2000

O umbră bântuie lumea. Umbra adulterului.

Dacă relația în doi e culmea împlinirii a o sută de mii de ani de iubire umană, de ce e adulterul așa de comun încât un întreg gen de umor burghez e bazat pe el... și e pâinea unei armate de consilieri maritali? Dacă tot ceea ce cu toții ne dorim cu adevărat e „o iubire adevărată”, de ce nu ne putem ține mâinile de pe ceilalți?

Dacă chiar vreți să știți, ar trebui să mergem direct la sursă și să îl întrebăm direct pe infidel. Sau poate nu trebuie să mergem atât de departe – poate chiar tu ai avut aventuri sau înclinații infidele, după cum arată statisticile.

„Căsnicia cere muncă”

Creșterea într-un mediu dominat de economia capitalistă ne învață anumite lecții psihologice care sunt foarte greu de dezvățat: *Orice are valoare e o resursă limitată. Ia-ți partea cât mai repede, până mai e ceva de luat!* Învățăm să măsurăm angajamentul și afecțiunea în termeni de cât sunt ceilalți dispuși să sacrifice pentru noi, incapabili să ne imaginăm că dragosea și afecțiunea s-ar multiplica când sunt împărtășite. Într-o relație sănătoasă, prietenii sau iubii dau posibilitatea unuia celuilalt să simtă și să facă mai mult. Dacă simți în sine ta că monogamia presupune să renunți la ceva (la „libertatea” ta, după cum se spune), atunci tiparele exploataării au ajuns să se insereze până și în viața ta amoroasă. Astfel de calcule de cost vs. beneficii pur și simplu nu se aplică.

Cu toții știm că o căsnicie trainică cere muncă. Iată, din nou, *munca*: piatra de temelie a alienării noastre de zi cu zi. Munca în vederea salariului, munca pentru relații – când nu muncești pe ceas? Accepți limitări sufocante în schimbul garanției afecțiunii și a liniștii, în același fel în care schimbi timp pentru banii necesari supraviețuirii la slujbă? Când trebuie să *muncești* pentru monogamie, te găsești înapoi în sistemul schimbului de bunuri: economia intimității tale e guvernată, ca și economia capitalistă, de deficit, de lipsă, de risc și prohibiții programate, și protejată ideologic de ideea că nu există nici o altă alternativă viabilă (așa se întemeiază o familie, așa fac oamenii de când lumea!) din nou, exact ca și economia capitalistă. Când relațiile devin muncă, când dorința e organizată contractual, cu conturi menținute și fidelitatea extrasă ca sudoarea din muncitori, cu mariajul ca o fabrică domestică controlată prin aceleași căi disciplinare de uzină concepute pentru a ține soții și soțiile lumii înlanțuiți în mașinăria reproducerii responsabile – atunci n-ar trebui să vă surprindă că există indivizi care nu se pot abține din a se revolta.

Infidelitatea, în contrast cu Căsnicia Trainică, vine natural, fără să fie invitată. Dintr-o dată te simți transformat: trezit din cimitirul acelei odată vitale pasiuni care a fost relația ta pentru a simți din nou o emoție puternică. Nu ar trebui să simți nimic din toate astea, fi-rar, și totuși e pentru prima dată când te lași purtat de fericire pură, neforțată de cine știe cât timp – și oh, optimismul a ceva nou, ceva ce nu e a dracului de previzibil... e ca și cum surpriza, riscul, satisfacția, împlinirea sunt din nou posibilități genuine. Cine, dacă ar putea simți ce simți în acel moment, ar putea să-ți ceară vreodată să rezisti?

Momente furate...

Infidelul îți dă seama în foarte scurt timp exact cât de ocupat îi e timpul și spațiul în care trăiește. Imediat devine clar exact cât de puțin timp liber are, timp când nu este *sub observația* cuiva – se pare că ziua de muncă nu se termină când pleacă de la slujbă, ci se extinde în ambele direcții, înainte și după ea, consumând practic întreaga sa viață. Dominarea spațiului său e de asemenea evidentă – cât locuri sunt pentru el/ea în care să poată petrece timp cu noua iubire? Locuri care nu trebuiesc închiriate cu bani, explicații respectabile și imaginea responsabilității sociale? În care puține momente din viața lui/ei nu e pus în fața unor norme impuse de forțe exterioare, norme care dintr-o dată nu mai au nimic de-a face cu nevoile sale fizice și emoționale?

Infidelul/a devine un specialist în furturi mărunte, furând momente din propria sa viață, unul câte unul de la proprietarii legitimi: partenerul oficial, angajatorul, familia și obligațiile sociale. Exact ca un vandal, el se împotrivesc stăpânirii lumii sale în singurul fel în care știe: prin acte mici și simbolice de răzvrătire, din care își construiește atent un univers alternativ infinit de fragil. Acolo se ascunde,

în spirit când nu poate fizic, sperând să nu fie găsit și dezvăluit ca fiind ce a devenit: un trădător al civilizației ce l-a crescut.

”Cel mai bine e să fi sincer”

Societatea, personificată în nenorocosul partener, cere ca infidelul să fie onest și direct, să nu-i ascundă nimic, când de fapt doar îl va pedepsi pentru asta. Încearcă să-i asigure conformarea prin interogări de rutină (”cine te-a sunat, dragule?”), supraveghere (”crezi că nu am observat cât de mult timp ai vorbit cu ea?”), căutări și confiscări (”ce dracu ar trebui să cred că e asta?!”) și prin tactici mai serioase de intimidare: amenințarea excluderii totale de la probabil singurul cămin și singura comunitate pe care le-a avut vreodată. Infidelul care ar vrea să fie în stare să spună adevărul e forțat să folosească Coeficientul Nefericirii pentru a calcula dacă își permite să: *împartă nefericirea curentă la consecințele contestării ei, înmulțit cu frica de necunoscut, și apoi să se gândească de două ori dacă chiar vrea să facă pasul acesta*. Aceiași formulă e folosită de muncitorii și emigranți exploatați și copii închiși în iadul școlilor private, de soțiile bătute și secretarele hărțuite sexual.

Ce îi lipsește societății aici e înțelepciunea de a ști că a spune adevărul nu e doar responsabilitatea celui ce îl spune. Dacă chiar vrei să știi adevărul, trebuie să faci în așa fel încât oamenilor să le fie ușor să ți-l spună: trebuie să îl susții în mod sincer și să fii pregătit pentru oricare ar fi acel adevăr, nu doar să faci cereri cu o atitudine de superioritate sau să joci pe polițistul bun/polițistul rău („doar zi-mi, promit că o să înțeleg.... ce-ai făcut?!”). Acestea nu vor duce decât la acțiuni evazive sau în cel mai bun caz subiectul interogării tale va găsi moduri de a te minți atât pe tine cât și pe sine. Nici societatea nici cei cu coarnezile puse nu sunt pregătiți pentru adevărul revelator pe care infidelul îl posedă; acesta e în siguranță doar în urechile iubirii sale ilicite.

„O să-i rănești”

Inevitabil, în ciuda celor mai bune intenții și celor mai bine ticluite scheme ale infidelului, oamenii vor fi răniți. Mai exact: oamenii *deja* sufereau, doar că invizibil, în acel impus împreună-până-la-adânci-bătrâneți al tăcerii domestice, ori astfel de măsuri drastice nu ar fi fost necesare pentru a aduce viață în inimi moarte. Ar fi mai bine ca rutina și iluziile căsniciei să rămână neperturbate, pentru totdeauna, pentru ca plictiseala tuturor să continue până la sfârșitul amar? Ar fi preferabil pentru partenerul nebănuitor să continue să-și măsoare valoarea ca partener în acord cu standardul fidelității ce se bazează pe auto-negare, un standard care a fost deja încălcat în gând dacă nu în fapt? Desigur, în loc să înșeli ai fi putut oricând să mergi la consiliere, să fi „sincer” cu partenerul în loc să fi sincer cu tine însuși și să-ți fi luat ochii de la peisajele noi care se nașteau în ochii potențialei noi iubiri. Trebuia în schimb să încerci să atingi o imitație-substitut de relație genuină cu partenerul oficial – sau să recurgi la a te trata până la amorteală supusă cu televizorul sau Prozac, dacă prima eșuează.

Ca să trecem la esența ideii: e vreodată greșit să-ți dorești să nu fi mort din punct de vedere emoțional? De ce măsuri vaste de încredere-în-sine și auto-împuternicire ar avea nevoie omul modern pentru a risca să se simtă viu, neînarmat cu armele gemene ale auto-justificării și auto-înjosirii, cu scuze și auto-incriminări? Infidelul descoperă că e captiv în viața pe care a adoptat-o sub încurajările și amenințările standardelor romantice și în ciuda intențiilor sale de a se abține, începe să pună la cale un plan de evadare. Dacă ar fi să reflecteze lucid asupra situației sale poate ar ieși la iveală acele întrebări importante: Ce fel de viață ar vrea să trăiască cu adevărat? Câtă libertate și împlinire *merită* să simtă? Cum s-a ajuns că îi rănește pe cei din jur doar când se întinde după ce ar avea nevoie el însuși?

Oamenii întotdeauna vor fi răniți atunci când cineva contestă lunga și fortificata ordine stabilită, și oamenii „inocenți”, și câteodată nu aceiași inocenți care sufereau din cauza vechii ordini. De aceea orice altceva decât o aplecare completă în fața situației curente e considerată imorală. Însă odată ce nevoia de răzvrătire a apărut, alternativa devine de negândit (gândește-te doar cât de mult se frământă cei ce se abțin)... așa că infidelul își asumă, câteodată fără voia sa însă fără a putea rezista, să facă lucruri ce îi rănesc pe alții, înă nu mai mult decât e absolut necesar. Dacă ar fi pregătit să-și îmbrățișeze și să-și proclame dorințele ilicite (decât să le respingă într-o criză de revizionism apologetic: „Nu știam ce fac!”), și să-și asume responsabilitatea pentru durerea viitoare ce o va provoca astfel, s-ar găsi pe sine într-o poziție din care ar putea să *pășească afară* din cercul economiei bazată pe lipsă a iubirii.

„Și copiii?”

„Și copiii?” întreabă santinelele șocate ale burgheziei când aud de încă o căsnicie ruinită din cauza unei aventuri, îngrozite că propriile rătăcirii vor ieși la suprafață următoarele. Păi, ce-i cu ei? Crezi că poți proteja următoarea generație de tensiunile tragice dintre complexitatea dorinței și simplismul prohibițiilor sociale dacă cedezi tu însuși? Dacă sufoci propriile tale aspirații către fericire, punându-le pe umerii generațiilor viitoare nu vei face decât să-ți sufoci și copiii odată cu tine. Copiii tăi ar fi mai fericiți într-o lume în care oamenii ar îndrăzni să fie onești despre ceea ce vor, oricare ar fi consecințele. Ai prefera ca ei să învețe să-și bată propriile doruri în amintiri plate ale remușcării și rușinii, așa cum faci tu?

Și merită menționat că familia nucleară și monogamă, pe care acești judecători o protejează de la asaltul pe care l-ar reprezenta adulterul, e cea care a înlocuit structurile familiale extinse din trecut. După toate socotelile, copiii erau mai bine îngrijiți în acel mediu, iar părinți lor aveau mai multă libertate. Ar putea fi că infidelitatea e o încercare oarbă, disperată de a scăpa din închisoarea care e relația contractuală în acea comunitate extinsă care o aveam odată sau că ar putea fi un pas înspre o nouă forma a ei?

Adulterul e opoziția loială a căsniciei

În cele din urmă, adulterul e posibil doar fiindcă întrebările pe care le ridică rămân fără răspuns. Exact ca cel care fură dintr-un magazin, cel care se revoltă sau cel care se sinucide, infidelul face doar o jumătate de revoluție: el încalcă ordinele autorității și ale legii, dar în așa fel încât ele rămân la locul lor, dictându-i în continuare acțiunile – fie ele acțiuni de obediență sau revoltă. Ar face mai bine să se expună întregii lumi drept ceea ce e și să spună tare ceea ce vrea fără vină sau remușcare, să ceară lumii să găsească un loc pentru el și dorințele lui – oricare ar fi ele – atunci lupta lui ar putea fi un punct de pornire pentru o revoluție în relațiile dintre oameni de pe urma căreia am beneficia cu toții. Nu ar rămâne doar o străfulgerare de pasiune izolată și insurgență care să fie călcată în picioare înainte să devină conștientă de ea însăși.

Să-l adăpostim și să-l apărăm de rușinarea societății oricând are curajul să pășească în față, ca să poată să iasă – pentru că acționează, așa cum acționăm toți, dintr-o pasiune pentru o lume nouă ce nu poate fi potolită.

Da drace, normal că am înșelat!

—

Tradus și adaptat de Sophie Scholl și Zalmoxe.

Nota: prin folosirea genului masculin “Infidelul” nu se dorește sugerarea ideii că persoanele care se identifică ca masculi ar fi mai inclinate să înșele, pe când cele care se identifică drept feminine ar ocupa mai mereu rolul de partener înșelat. Mai degrabă am încercat să portretizăm conceptul de infidel. Înțelegem că iubirea și dorința nu țin cont de astfel de diferențieri, iar dacă statisticile arată o ne-egalitate cel mai probabil ea își are rădăcinile în educația heteronormativă la care suntem expuși zilnic. Pentru ca numărul cuceririlor unui bărbat îi demonstrează bărbăția pe când o femeie e învățată să nu “cedeze” pentru că va “pierde” o parte din ea.

To hell with that!

Biblioteca Anarhistă

CrimethInc
Adulterul - și alte jumătăți de revoluție
2000

Preluat la 16.12.2022 de la <https://centruldecultura.wordpress.com/>

ro.theanarchistlibrary.org